

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w B.
przeciwko Miejskim [...] w B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 stycznia 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Miejskich [...] w B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w B. kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 28 stycznia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Miejskich [...] w B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z 29 marca 2018 r., w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej „[...].” w B. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli oraz orzekł o kosztach procesu.

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiodła pozwana, wskazując na naruszenie 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 K.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c., art. 49 k.c. w zw. z art. 2 pkt 5 i 7 ustawy z 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz 64 k.c., art. 193 K.c., art. 348-351 k.c., art. 336 k.c., art. 2 pkt 7, art. 5 ust. 2, art. 15 ust. 2 oraz art. 21 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu w wodę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

4. Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.). Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

5. Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 2 pkt 5, 7 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę w zw. z art. 49 § 1 i 2 k.c. oraz art. 336 k.c. i art. 348-351 k.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.).

6. Skarżąca nie sprostала powyższym wymaganiom. Powołując się na przesłankę art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., ograniczyła się do podania, że Sąd Najwyższy

w uchwale składu siedmiu sędziów z 22 czerwca 2017 r. (III SZP 2/16, OSNP 2018/1/10) dokonał podsumowania dyskusji, która toczyła się w orzecznictwie i w doktrynie w kontekście przyłącza wodociągowego i kanalizacyjnego. Jej zdaniem w zaskarżonym wyroku Sąd drugiej instancji, co prawda, powołał wskazaną uchwałę Sądu Najwyższego, lecz dokonał w sposób wybiórczy analizy uzasadnienia uchwały i w konsekwencji doszedł do niewłaściwych wniosków. Skarżąca nie przedstawiła jednak argumentacji wykazującej na czym konkretnie polegają rozbieżności w wykładni art. 2 pkt 5 i 7 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę w zw. z art. 49 § 1 i 2 k.c. oraz art. 336 k.c. i art. 348-351 k.c. przyjętej w przywołanej uchwale z 22 czerwca 2017 r. oraz w zaskarżonym wyroku. Nie podała jakie dostrzega różnice w stanowiskach wyrażonych w orzecznictwie i nie uzasadniła, że stanowią one podstawę do przyjęcia potrzeby kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. Samo ogólne podanie, że Sąd Apelacyjny doszedł do niewłaściwych wniosków wynikających z wykładni przyjętej w uchwale III SZP 2/16 jest niewystarczające dla przyjęcia, że skarżąca wykazała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

7. Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 99 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.